

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1⁵⁰
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

LO MORO Y 'L MORET.

La planxa no es gens petita....
Es un cas com un cabàs!...
A lo millor i patatràs!
lo rey moro ressucita
y 'l deixa ab un pam de nas.

LA VIGA Y LA PALLA.

JA ho veuhen—diuhen los monárquichs de per aquí—ja ho veuen a quin extrém de miseria y depravació ha arribat la ditzosa República francesa. ¡Quin escàndol més gros, l' escàndol de las condecoracions! De alguns dies ensà, la premsa d' Europa no s' ocupa més que de aquest tráfec immoral é indigna, en virtut del qual las crèus, cintas y medallas destinadas á distingir als homes de merit, podia adquirirlas qualsevol ximple que tingües medis de comprarlas, entenentse al efecte ab una agència particular, encarregada de proporcionarne, medianibüs illis. Desenganyinse, aquestas coses no passan més qu' en un país deixat de la mà de Déu. Aquestas coses no son possibles sino dintre de una República.

Així refilan las calandrias monárquicas, creyent sens dubte que posant los ulls en blanch y encaballant los dits de las mans ab ayre de compassió, la República francesa se 'n anirà de trompis.

Infelissos!

Tot bén considerat y meditat ¿qué significa, al cap

de vall, lo gran escàndol de París, á propòsit de la venta de crèus y condecoracions?

Volen saberlo? Significa senzillament qu' en la nació francesa subsisteix un fondo de pondonor, que fa qu' encare's tingan en algun apreci las distincions honorífiques otorgades per l' Estat als ciutadans que se 'n fan dignes. En aquella nació no corrompuda pels abusos, ni cor-gelada per l' escepticisme, una creu, una condecoració, una cinta representan un servei al Estat ó algun mérit personal, y son miradas ab cert respecte.

Per això á la primera notícia de que hi havia qui abusant de la sèva posició oficial, traficava ab elles, lo pais s' ha escandalosit, sentintse ferit en sas ilusions més intimas.

Y ara diguinme vostés, Srs. monárquichs, diguinme ab tota franquesa, si aquí a Espanya, ahont lo gènero va tant abundant, que qui no té crèus es perque no vol tenirne, s' escandalisaria ningú, 'l dia que sapigessem que 's venian y 's compravan, com una mercançia qualsevol.

Dé segur que 'l dia que arribès á descubrirse, no 's condemnaria tant la maldat dels venedors de crèus, com la ximplesa dels que les comprensen.

Perque la condecoració que à Fransa es una patent de honor, aquí no es més que una mostra de vanitat ridicula, y está questa idea tant generalisada, que casi hém arribat á un punt en que la verdadera distinció consisteix en portar la livita bén limpia de pols, de tacas y de crèus.

Jo crech que si la nació espanyola s' individualisés y tots los pensaments convergissen en un sol pensament, y totes las véus s' unissen dintre de una sola boca, aquesta boca exclamaría:

—Si no 's venessen més que crèus, ray!

* * *
L' idea de que aquí ab diners tot se logra, està tant generalisada, que de segur no hi ha espanyol que no la tinga.

Desde 'l ministre Domenech que venia descaradament titols acadèmichs y càrrecs eclesiàstichs, fins al empleat ultramari, que, segons revelació del general Salamanca, comet abusos impunement, comprant l' apoyo de elevades influències, imagininse tants chanclous com vulgan.

Davant de l' omnipotència del diner la rahò enmudeix y la justícia s' humilla.

No es necessari citar cassos particulars... Basta pasjar la vista alrededor y se 'n troba un feix tot desseguida, al alcans de la mà.

Si ha nació corrompuda y desventurada, aquesta es Espanya, l' Espanya que desde que existeix govern y per espai de sigles y més sigles, ab la sola excepció de onze mesos escassos, vos hieu anat passant de mà en mà, vosaltres, monárquichs, que tractantse de Fransa vos mostreu tant mirats y escrupulosos.

Y qu' hieu fet, durant tantas generacions, per purificar l' atmòsfera putrefacta que tot ho envenena?

Res mes que mirar lo que fan à Fransa.

* * *
Donchs obriu los ulls per veureu bén bè. No 'us fixeu sols ab la llaga cancerosa, fixeu-vos també ab lo

remey enèrgich empleat sense contemplacions per aquell govern republicà.

Quànt han tardat los ministres, las autoritats y 'ls tribunals a reprimir l' escàndol? No més que 'l temps de averiguarlo. Ab indomable energia han usat lo cauteri. S' ha creut que un general estava compromés en aquest negoci lleig, y 'l general ha anat a la presó com un perdulari. Un senador, veyste perdut, ha fugit de París y s' ha amagat en un recó de província, y allá ha anat la policia a descubrirlo y agafarlo. A França no hi valen influencies. Lluny de amagarse la cosa, s' ha esquinsat lo vel, presentant descarnadament l' assumptu als ulls del públic, perque la justicia del govern y la conciencia nacional poguessen marxar d' acord y perfectament agermanadas.

Quán demostraréu vosaltres tanta virilitat y tanta independència? Quán vos traureu la viga dels ulls? Seguiu l' exemple de la República francesa, y podrém contar quants dels que avuy s' amparan a la sombra dels partits monàrquichs, se veurán foscats a cambiar las delícias del pressupost o las gangas de la influència, pèl grillet y 'l ranxo del presiri.

P. K.

A gran fàbrica de Batlló ha quedat enterament tancada, deixant 1,500 familiars al carrer.

En tot Catalunya se calcula que escedeixen de 25,000 los traballadors de fàbrica sense feyna.

La setmana passada s' celebra a Vilanova una imponent manifestació al crit de *Pan y trabajo*.

Qué 'ls sembla l' estat de Catalunya, al poch temps de haverse firmat los tractats de comers?

Pan y trabajo! De pà no n' hi ha de cuyt. En canbi 'ls traballs ara comensan.

Qué fa 'l govern, aquest mateix govern que tantas consideracions acostuma a guardar ab las cigarreras madrilenyas quan s' esbalotan y diuhem que no volen màquines?

De moment ha donat ordres de que s' efectuhi una concentració de la guardia-civil en la província de Barcelona.

No s' queixaran los traballadors.

Els demanan pà, y 'l govern los hi envia guardia-civils.

Los obrers hi posan lo pà y 'l govern las arengadas.

De Puerto Rico segueixen rebentse notícies tristes, desconsoladoras.

Hi ha allá qui s' encarrega de donar torment als presos que s' negan a declarar qu' existia en aquell país una terrible conspiració separatista.

Los periodistas que s' ocupan de aquest escàndol, van a la presó y al torment.

Si algú tracta d' enviar un telegramma l' interrompen.

S' algú s' embarca per venirse'n a Espanya y espli-car tot lo que passa, avants d' eixir lo vapor, lo detenen y 'l fican a la garjola.

Un quan temps de aquest estat y l' isla de Puerto Rico, lo dia menos pensat, no té remey... se n' va a pico.

Lo número del dissapte serà extraordinari, y tindrà doble número de planas que 'l present y més del doble de dibuixos, deguts a reputats artistas, com Pellerí, Mestres, Molíne, etc., etc.

La CAMPANA DE GRACIA no pot deixar de conmemorar la festa dels difunts, y menos avuy en que la nació espanyola, si no es electora del tot, poch se n' hi falta.

Ab en Roméro Robledo han arribat a Madrid l' anició y 'l bullici. Aquest mestre es l' esquirol de sempre. Tancat dintre la gavia de la impopularitat, dona voltas y voltas, sense moures del mateix puesto; pero al menos se belluga.

«Demà arribo a l' hora—telegrafia—vos ho aviso per ningú s' molesti venintme a rebre.»

En efecte, l' estació, a l' arribada del tren, estava plena de reformistas.

Lo gall d' Antequera, sorí del wagó, com un toro del xiüero.

«Los fusionistas nos han ofert dos carteras y trenta diputats, si anavam ab ells, y nosaltres nos hem posat a riure. Qué s' han cregut aquests ximples? Sàpigam y entengam desd' ara y per sempre, que nosaltres no ns contentarem sinó ab vuyt carteras y la presidència del consell de ministres.»

Després de aquesta bravata, responguin a una pregunta:

«En què se semblan los camaleons y 'l reformistas? En dos coses. Primera: en que mudan de color. Segona: en que viuen del ayre del cel.

Al últim lo general Cassola deixarà correr las reformas y continuará exercint ab tota tranquilitat lo càrrec de ministre.

Tot lo seu afany queda reduxit avuy a crear alguns batallons més dels que teniam, y si 'l pais no queda satisfet ab això, ja n' estarán contents y arxi-contents los jefes y oficials que obtingan colocació.

«Qué me n' diuhem de la enteresa, de l' energia y de la fermesa de caràcter del general Cassola? Desenganyinse: cassolas trobarán a la fira que á la vista semblan de ferro y son de terrissa y están esqueradas.

La prova es que si las tustan, parlan en castellà.

Lo popular general Boulanger ha sigut condemnat á 30 días de arrest per una falta disciplinaria.

Lo ministre de la Guerra M. Ferron ha donat probas de una gran energia.

«Qué me n' diuhem los detractors sistemàtics de la República francesa?

«Qué faria 'l general Boulanger, si en lloc de ser republicà fos monàrquich, y espanyol en lloc de francès?

«Qué faria, gosant com disfruta de una popularitat inmensa?

Vaja, que per molt menos que això, hi ha hagut algú que ha anat a Sagunto.

Peregrins catòlichs ja poden anar a Roma; pero muixoni.

Lo govern italià acaba de declarar que seréu allá molt ben rebuts; pero que la més petita manifestació hostil a l' actual legalitat italiana, serà castigada severament.

Ja ho sabéu: cap a Roma faltan pelegrins. Pero sobre tot, no s' descuidéu lo bossal.

Fent gatzara tots plegats
Fray Eloy y en Pere Prats,
va dirír ihent Fray Eloy:
—Ets un gat dels frares, noy.
—Y vosté un frare dels gats.

CUCARACUCH.

Estima a la Margarida
ab tant foch Mossén Aléu.
qu' en lo moment que la véu
pert l' oremus desseguida.

V. TARRIDA.

—La dona t' falta Pujol,
va dir molt serio en Sirvent,
y aquell contestá ihent:
—Ja ho sé... la tinch a Sant Pol.

EMILIA.

Tant graciós es en Gil Sust
que diu la dona de 'n Posas:
—Vaja qu' en Gil té unes coses
la vritat, que donan gust.

P. TALLADAS.

REVISTA DE TEATROS.

Tancats los establiments balnearis de les costas del Cantàbric, tots los cómics han arribat ó estan á punt d' arribar a Madrid.

La temporada teatral està, pues, pròxima á inaugurar-se, y á horas d' ara corranja una infinitat de notícies referents á la composició de las companyías y á les obres y farsas que s' preparan.

A pesar de lo que s' havia dit, lo Teatro conservador no obrirà les portes. Lo director de la companyia està á punt de casarse, y sembla que diu que no està per sarsueles, perque probablement massa que n' tindrà á casa sèva.

Los actors de la troupe conservadora caminan, per aquest motiu, bastant desalentats, y es de creure que si no troben contracta, no tindrán altre remey que desdicar-se á fer putxinel-lis ó posar-se a rodar alguna sinia.

Una de las companyias que tampoc han lograt entendres, es la reformista, dirigida, com sab tothom, per Romero Robledo y López Domínguez. La insubordinació s' ha apoderat dels seus actors, y s' tem un desenllaç tràgic si no se 'ls dona ab tota la promptitud possible un pa de tres lluurs a cada hú.

Diu que estaven ensajant un' obra del gènere *palinó* titulada: *Ariant velas*; pero ho han hagut de deixar corre, perque 'l propietari del teatro que havian arrendat, veyste que no pagavan lo lloguer, los ha tret de casa.

Lo Teatre carlista es un dels que més senyals donan d' activitat. Apaix del sainete *Cavro y Sangarrén*, posat en escena ab assombrós èxit, y de la pessa bufa, ab accompanyament de pitos, denominada *La tornada d' Ameríca*, s' assegura que tenen en preparació un melodrama tràgic del gènere bárbaro, que du per nom: *Al campo*. Sembla que l' estreno no s' farà esperar gayre temps, y s' diu que la empresa conta ab molts diners, gran número de fusells y la benedicció del Papa.

Del Teatre Parlamentari no se 'n sab gran cosa. L' director d' orquestra s' ha adormit a París, no se sab si contractant bailarinas ó fent compras de bombos, y fins que ell estigué d' humor pera empunyar la batuta. no s' podrà fer res.

De totes maneres, se sab de cert que la primera obra que s' posarà en escena serà l' òpera *Debat polítich*, que acaba, segons notícies, ab un gran apoteosis en que tots los actors se tiran los trastos entre cap y coll.

Ab èxit discutible, fins ara, funciona desd' fa alguns dies la companyia fusionista en lo Teatre de la situació, donant espectacles lamentables y disputantse de mala manera, encara que procurant cubrir las apariencies.

Sembla que l' director tracta de despatxar a la bailarina senyora Mori tti y al primer traidor León y Castillo, á causa de las xiulades ab que 'l públic acostuma á saludarlos cada vegada que surten á la escena.

Del Teatre Republicà no se 'n pot dir res. Per ara no ha donat més que algunes funcions familiars; pero sembla que prepara alguna cosa d' importància.

En tot cas, ja ns ho deurán avisar desde París.

FANTÀSTICH.

CREUS.

Las notícies que de França van venir continuament dónan proporcions immenses al negoci de las creus. A la quènta allí hi havia, desde una pila de temps, una societat formada per gent neta de clatell que, pagant uns quants cents duros, s' espavilava per fer que qualsevol fulano pogués obtenir una creu.

La cosa diu que donava: bagulaires, carboners, cotxeros, amos de fondas y fins homes de talent corrian cap a l' agència, demandant per 'mor de Déu que 'ls guarnissin la solapa per pogué enlluernar als parents, coneiguts y gent del barri, exclamant:—Tinch una creu!—

Una creu! Los bons francesos podrán ser molt diligents, aixerits, vius, grans artistas, sabis y altres coses més; pero, es precis que confessin que, en quan a això de las creus, los fills de la noble Espanya aném més endavant qu' ells. ¡Necessità acudi á intrigas per obtenirne una! Pues aquí 'l que més y 'l que menos tragina creus á parells, sense que las solliciti, sense havé de fè expedients, ni comprometre madamas, ni tramar embolicchs secrets.

Y que no son creus petitas, sinó gruixudas, de pes: hi ha ciutadà que, per culpa de las creus, casi s' ajeu y té de demanar auxili als que passan pèl carrer.

Los veïns de Barcelona porten tots desde fa temps una creu ample y solemne que se 'n diu Rius y Taulet. Tenim la creu dels tarugos que també es de bastant pes; tenim la Exposició bufa, qu' es una senyora creu y de les més complicades que s' han visitat l' univers.

A Madrid, hont hi ha 'l dipòsit d' aquest article, s' hi veu la gran creu librecambista apellida Moret, que 'ns aplasta de tal modo que 'ns fa perdre fins l' alé. Tenim també la creu Martos, tenim la creu Puigcerver, la creu Alonso Martínez, la creuhassa del *tupé*, la creu Campos, la creu Cánovas... vaja, en fi, la mar de creus.

Per lo tan, los bons francesos si tenen ganas de fer justicia a la nostra patria, desde ara y per sempre més serà precis que declarin que aquest país, segons ells, tant atrassat y tan cursi, tan pobre y tan indolent, passa al davant de tot bitxo en lo rengló de las creus.

C. GUMA.

CURA DE MORO.

HISTORIA DE UN MIRACLE.

Alá es Alá y Mahoma 'l seu profeta.
Y l' emperador de Marruecos un descendent legítim
del Profeta Mahoma.

Bó serà que 'ls diga, després de consignar aquesta
relació de parentiu mahometà, que à Marruecos, sense
necessitat de Lourdes, ni de Saletas, encare que no
sense necessitat d'arcobas, quan la cosa convé, tambe
s' obran miracles.

Com per exemple:

L' Emperador cau gravement malalt del tifus, per
haver acampat una nit al peu de un estanyol infestat.
Los cortesans lo trasladan presurosos à Mequinez, y 'l
poble que no sab viure sense 'l descendent de Ma-
homa, comensa á fer correr que se 'n ha anat de dret
al altre barri, y s' arma un rebombori de cent mil dia-
bles.

Espatarrats los cortesans, embolican al Emperador
ab una flassada, y l' ensenyen al poble com qui ense-
nya un ninot, y 'l poble momentaneamente se calma y
se sossega.

Pero al endemà 's renovan los rumors y las murmu-
raciones y 'ls cortesans no tenen més remey que colo-
car al emperador sobre un caball, conduhirlo á la
Mesquita y surti lo que surti.

Y en efecte va sortir.... ¿Qué dirían? ¡Lo miracle! No
's precipitin

Va sortir l' emperador doble malalt de lo que hi ha-
via entrat.

¡Oh poder de Alá!

L' emperador, veyentse perdut, digué:

—Si així com així haig de morirme, deixeume morir á *tuti-plé*. Portéume al harèm.

Los cortesans van portarli.

—Despediu al metje francés.

Los cortesans van despedirlo.

—Yara vingan odaliscas.

Los cortesans van obrir totas las portas del Serrallo.

Y aquells angelets de Alá vestits ab pantalons bom-
butxos y calsats ab babúxas brodadas, tal manya van
donar-se en cuidar y assistir al pobre Sultán, van fer-lo
entrar en calor ab tanta eficacia, tant bella suada va
arrençar lo soberà de Marruecos, que als pochs días s'
aixecava de l' otomana, mes axerit que un pésol.

Lo que no havia pogut lograrse á la Mesquita, va
conseguir-se al Harèm.

Desenganyinse.

Alá es gran.

L' harèm del emperador de Marruecos es gran.

Y mirin vostés, que aquest miracle, també es gran.

P. DEL O.

ON Carlos está á punt de publicar
un manifest bastant enèrgich »

Això il·legia un suscriptor á cert pe-
riòdic davant de la sèva senyora,
quan en aquest moment un ruch
que passava pel carrer se posà á
bramar de una manera desaforada

—¿Qu' es aixó? preguntà la senyora.

—¿Qué vols que siga? respongué 'l marit. Que 'l rey
de les húngaras publica 'l seu manifest.

Lo de Ponape ja està arreglat. Lo govern ha decidit
que vajin á convertir á aquells indígenas, tocats de
protestantisme, en lloc dels caputxins, los agustins.

Ja es un adelant. En compte de arrós á la caputxa-
na, arrós ab *llagustins*.

Per això sosté Espanya las sèves colonias. Perque
als frares no 'ls hi falti may l' arrós.

Entre Cambrils y Hospitalet un dia de la setmana
passada va pàcarse la fabulosa cantitat de 500 tu-
nyinas.

Es l' únic que podem menjar los espanyols.

¡Tunyinal!

Política castissament sagastina.

Se presenta un conflicte: donchs tingan la seguretat
de que en Sagasta no s' hi encaparra. Per gros que
sigui, D. Práxedes l' aplassará

L' home del tupé es l' home dels aplassaments.

Dificultats, obstacles, problemes.... fins las refor-
mas promeses, aquí s' aplassa tot.

Peresa, mandra, galvana
los vicis del govern son;
y 'l govern se mor' de són
y 'l país se mor' de gana.

Continuan las obres de la Exposició Universal ab
relativa activitat, encare que no sab ningú de ahont
surten los quartos.

Diu que aviat comensarà la construcció de la torre

Lapierre, que tindrà 200 metres d' alsada, ó siga uns
quants més que la muntanya de Montjuich.

Res, una segona edició de la Torre de Babel. Pero
sense la confusió de les llengües, ja que tenim la se-
guretat completa de que hi haurà una llengua que
's farà sentir, predominant sobre totes les altres.

La llengua *inglesa*.

En lo bróquil carlista. succeix lo següent:
Don Carlos está per Cavero. Donja Margarida per
Sangarrén.

—Y donchs cóm se resol la diferència?

Una idea: que convoquin un Congrés d' húngaras,
y elles que decideixin, com amigables componedoras.

Lo partit reformista de Barcelona augmenta qu' es un
gust. Allá abont cueja un disident, li tiran l' am y à la
cistella. Tant se val que procedeixi de la clica de 'n
Cánovas, com de la pandilla fusionista, com que haja
tingut veleitats republicanes.

Com més abdicacions, palinodias, inconseqüències
haja comés una persona, per més bon reformista se
'té.

—No 'ls sembla que un partit així, en lloc de re-
formista hauria de titularse *reformat*?

En Camacho ha deixat de ser director de la Com-
panyia tabacalera.

Conseqüències de la mala qualitat del tabaco d'
estanch.

Y això que 's fumava una breva de 12,000 duros.
—Què no li hauria succehit, si com la immensa majoria
dels espanyols, hagués hagut de alimentar-se d' esca-
nya-pits exclusivament?

«A Camacho muerto, Ruiz-Gómez puesto»

Ruiz-Gómez era, com en Camacho, un enemic
acèrrim del arrendament dels tabacos. Això no obsta
perque avuy accepti la direcció de la Societat arren-
dataria.

Quan la combatía estava obcecat. En cambi avuy té
dotze mil llums que l' aclareixen, y ha trobat per cam-
biar d' opinió, dotze mil rahons rodones com las mo-
nedas de cinc pessetes.

Ruiz Gómez á més de ser un decidit libre-cambista
es un gran sabi.

En temps de la Revolució va inmortalisar-se, atacant
durament la dessidia de Felip II, per no haver colocat
para-rayos, al Escorial.

De manera, que per no ferse objecte de las mateixas
censuras que Felip II va meréixerli, es capás de colo-
car para-rayos, no sols á totes las fàbricas y magatzems
de tabaco, sinó fins á tots los estanachs y expen-
dedurias.

Lo qual no deixarà de ser un gasto ben inútil.

Perque al tabaco d' estanch, no l' encén ni un llamp
del cel.

PARTES TELEGRÁFICHES.

Puerto-Rico, 21.

Si 'l govern no 'ns treu de sobre
á Palacios, ja li indicó
que lo qu' era Puerto-Rico
aviat serà Puerto-Pobre.

Yap, (Carolinis) 20.

Aquí tirém de revés
tot lo que 'ls protestants fundan;
los bonyols per ara abundan...
y la gana encara mes.

Habana, 21.

Totas las aduanas treuen
uns productos que horripilan,
y es que 'ls vigilants vigilan
y 'ls vistes sembla que hi veuen.

Madrit, 21.

Se diu que tenen d' obrir-se
les Còrts á primers de mes:
los senyors cansaladés
poden comensar á amanirse.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ba nya.
2. ANAGRAMA.—Manso-Monas.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—La butifarre de la llibertat.
4. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Frascuelo.
5. GEROGLIFIC.—Trescentas dotze unsas una
arroba.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans J.
Coca y Coca, y P. Tomás y Bruch; 4 Pep del V., Sal-
doni de la Margarida y Palitrocas; 3 Ciutadà de Iluro;
2. Manelet del Contrabaix y Joan Rius y Farreny y 1
no més Peret Rovira.

ENDAVINALLA-XARADA.

Soch un objecte de estonas,
pero lo més calavera:
puig sempre vaig al darrera
de la major part de donas.

Totas me volen tenir
pero en siti inconvenient
y està clar, la demés gent
està fent burla de mi.

Si algú cop crido á un total
sempre es perque algú m' insulta,
y m' vol fer pagà la multa
sense haver fet jo cap mal.

Y després, per més sufri
hi sol havé alguna dona
que si té ters una estona
se seu á sobre de mi

Com la dos es una flor
no faig primera á ningú
y à voltas, això ho sabs tú,
tinch de sentir mal olor.

J. LLUCH MOREU.

ANAGRAMA.

—Son las quatre. «Has tot, Total?
—Ca no encare, amich Vidal.

JOANET LOFIRO.

TRENCA-CLOSCAS.

NOY, NO MES DE TRES MIL.

Formar ab aquestes lletras lo titol de una pessa ca-
talana.

UN MARQUÉS.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de una
flor.—Segona: nom de dona.—Tercera: un ofici mu-
nicipal.

ANGEL DE LA GUARDA.

GEROGLÍFICH.

K R
III

CAPELLA PRE-HISTÓRICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Amadeo, C. J. Sir Crispins, Cabalero de Gracia, Ciut-
ada de Iluro, Guerrita, Chocolat, Dos Gracienses, Déu Céntims,
Dolors Mont, Dos Ratxes de Reus, Emilia, E. Rap, E. E. y Brufau,
E. Botella, F. Blasi y V., Fill de Tarragona, Frascuelo, Francisquet
de la Vila, J. F. Gavires, J. Gasser, J. Trotta, J. Monlau, J. Capde-
vila, Jo no sé... Janet de l' Orga, L. Arotnev, Marangy, Manelet del
Contrabaix, Miquel Roca, Mac (o), M. G., Mama Dits, Marqués de
Kinagas, M. Parsarissa, Nauj, Osnaburg, Noy Cabo, Odracir Sain,
Pep Tinent, Peret Rovira, R. Maria B. y R., R. Castella, R. C. y S.,
Roberto M. Granen, Rosendo Vinader, Roch Pujol C., Soch Such y
Fullós, Un Rey de bastos, Un Meritori, Un Masquell, V. de Mena,
V. de Sarreal, y Xicot com cal: Dispensin, lo que 'ns envian aques-
ta setmana no fa per casa.

Ciutadans Angel de la Guarda, Aguileta, Amorosa, Ana Jú, Car-
me Maria, Capella, punxeta, Cisquet Fuster, Cannasadias, Cabo Xin-
xilla, Cerilla, Dos Gracienses, Domínguet T., F. Pons, G. Arazumla,
J. P. Belluguell, Juanito, J. P. Ratsyn, Joseph Montes, Joseph Du-
ràn, J. Staramsa, J. Ribot C., J. T. Anguita, J. Coca y Coca, Lo Pas-
toret del Montseny, Mata Guapós, Orimisac, Aloyam, P. Carcamal,
Paco y Manolo, Pepet Simpatich, Pepet d' Espugues, Pau dels bas-
tos, Pik Tiki Crík, P. Pont, Pep Ramogosa, S. Ust, Saldoni de Vall-
carca, Tribulacions, Tiarig, T. Tona, Taghuoff, Un G. Gulera, Un
Un dels inglesos, Un Mascota, y Un Microbi mort: Insertarem
alguna cosa dc lo que 'ns envian.

Ciutadans Tarumba: Lo que 'ns remet es molt incorrecte.—F.
Cabrè: No va prou bé.—J. S. y U.: L' acudit va bé, lo demés, à la
panera.—F. de P. Joanico: Correjít podrà anar.—A. Artal: Es molt
insignificant.—V. Tarrida: La poesia ben versificada; pero careix
de novedat.—A. Gibert: Si escassején l' espay es perque 'l necessit
men. No 'ns es possible respondre a la seva consulta.—Jaume Es-
puña R.: Esta ben versificat; pero es fluxet.—M. Badia: Aprofitaré
alguna cosa.—R. Roura: Lo de aquesta setmana no filà prou
be.—A. Adam: Algo s' aprofitaré.—J. Asmarats: Idem, idem.—
Elecxejar Coma: Es molt mansoy.—Noy de las herbas: Los versos de
vestit estan plens de ripis.—Pallarings: La primera es susceptible
d' arreglos; la segona si que no serveix.—Noy de la Mare: Admetí a
més de la nostra felicitació, las gràcies més expressives. Si tin-
guesssem lo gust de coneixre l' li donariam una abraçada. Vosté 'n
sab molt.—G. de Barril: No filà prou bé: l' acudit es agradable.—
J. Lambert: Entre lo que 'ns envia, 'ns quedem ab la major part.
Gracias mil.—J. Arbs: Lo que 'ns remet es molt poca cosa.—Noy
de Gelida: Home.. home.. home.. ¡Qu' escriu ab ulleres verdes
vosté? L' dihém perque tot li surt de aquest color.—J. Puig de
sanyas: Si señyor, anava per vosté la poesia «Esclat d' Amor».
encara que hi ha un mort no mata.—J. Dalmases G.: En l' article
hi falta brilló: resulta ganso.—Pau Sala: Aprofitaré alguna cosa.
—A. Pallejà: No podén respondreli concretament si per cas ja ho
veura.—P. Tallador: Hi ha alguna cosa regular.—A. Rossell: Lo de
aquesta setmana està bé, y 'ns n' alegrén per vosté y per nosaltres.—
Moi: Es brut y poch graciós.—Sir Pyxirinch: Acceptem un
epígrama.—Ramonet R.: Gracias per l' envío.—Pepet del Carril:
Entre lo molt que 'ns remet hi ha lo suficient perque puga figurar
en l' Almanach.—A. Gelós: No va prou bé, un altre dia sera.

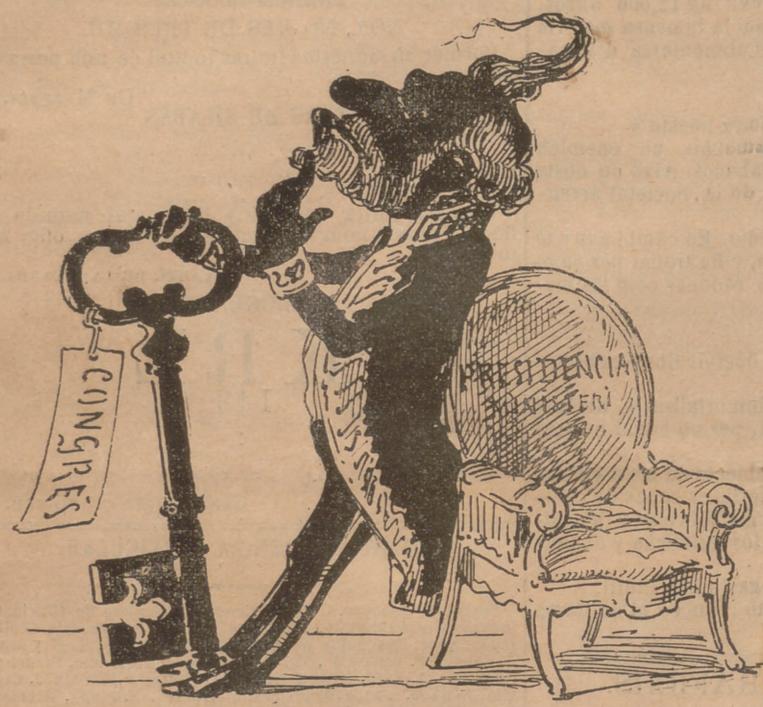
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

CALENTAS Y GROSSAS.

L' arreglo de Ponape: sistema fusionista.

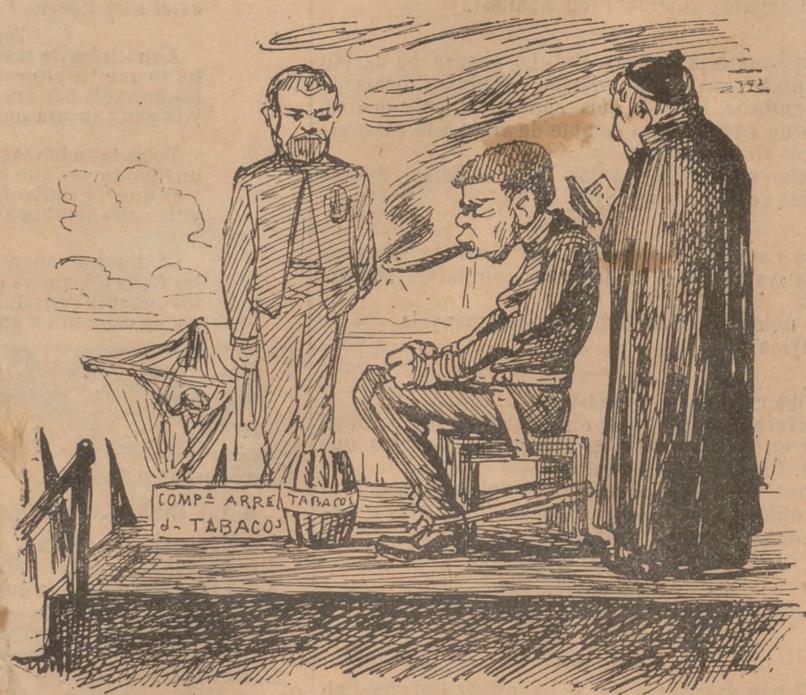
La cansò de sempre... ¿las obro ó no las obro?

Himeneo!... Día feliz!...

¡Si jo sabia que casantme, m' havian de fer tants regalos!...

Modificaciò de la pena de mort.—«Al reo se li fan fumar un ó dos puros de l' Arrendataria de tabacos... y llestos!»